

עבדאללה שלייפר דוהר שוב * היהודי

שהתאסלם ריאין את מפקד ה"כח"

ראם רואיין מספק הפתח, יאסר ער-
 וסאט, בלב-ליבה של ירושלים המזרחית,
 תחת שילטון-ישראל?
 זה, לפחות, מה שניתן להבין ממאמר
 תמוה, שהופיע בגליון יולי 1968 של
 כתבי-העת אברג'ון האמריקאי — בחתימתו
 של כתבי-הירחון עבדאללה («מארק») שלי-
 פר, יהודי אמריקאי שהתאסלם, נשא כושית
 לאשה, והתיישב בירושלים המזרחית, שם
 עברו עליו הכיבוש ומלחמת-ששת-הימים.
 לדברי שליפר, באותו מאמר, הוא ריא-
 יין את יאסר ערפאת ושמע מפיו שורה
 שלימה של הצהרות מפורצות.

וזאת — למרות שעבר הפעת הגליון
 ישב שליפר בישראל ובירושלים, ומספק
 הפתח וריא שלא ביקר, באותם ימים, אצל
 הכתב המומר.

★ ★ ★

העתיק מחברתו

בדיקה קצת יותר יסודית של ה-
 מאמר התמוה והסנסציוני, שהיכה גלי-
 תעמולה ערבים ברחבי ארצות-הברית, מר-
 כיו שצעם הראיין עם «אבו עאמר» אינו,
 כפי הנראה, אלא בדוטה עיתונאית או כ-
 מילים פחות אלגאנטיות — סיברוק.
 הראיין-כביכול מורכב משורה שלימה של
 הצהרות ודיחחים, שנמסרו כביכול לשליפר
 עצמו על-ידי המפקד-הטרוריסט.
 אלא שעיון מדוקדק יותר באותן הצהרות

הדרג "פתח" בהדסה

מוכיה, כי הן זהות לחלוטין — בלשונן,
 בניסוחן ובסדר-אמירתן — עם הצהרות ש-
 נמסרו לפניכן על-ידי אבו-עאמר לעיתון
 גאית ז'וזט עלייה.

ז'וזט, שפירסמה לאחרונה ספר על מא-
 בקם של הפלסטינים בישראל, היא ככתב
 בלתי-תלויה ממוצא יהודי-אלזירי. היא
 נמנית עם חוגי השמאל החדש הצרפתי,
 כותבת בעיקר בשני שבועונים: פראנט
 אובזרבאטר, בעריכתו של העיתונאי היהודי
 ז'ן דניאל, המשמש כביטאונם של החוגים
 המקורבים למייר מנדס-פראנס; וז'ן אפריק.
 שבעון תוניסאי-צרפתי המופיע בפאריס,
 המשמש את יבשת אפריקה ואת ארצות-
 ערב — ואשר פירסם את סידרת דאיונותיה
 עם אנשי-הצמרת של הפתח.

ואומנם, בדיוק כמו העיתונאית עלייה,
 משמש עבדאללה שלייפר כתב של ז'אן אפ-
 ריק, נוסף על עבודתו הפחות-סדירה בש-
 ביל אברג'ון רבי, אחד מכתבי-העת הנועי-
 זים ביותר של אמריקה.

יתירה מזאת: ז'ן אפריק הוא העיתון
 שבגללו קיבל עבדאללה שלייפר, בזמנו,

לאורך בתיהם. לעומת זאת מסומן פס
 ירק ברוחב ששה-שבעה מטרים, ונטיעתו
 תעלה להם 30-25 ל"י למטר.
 להבהרת הפרטים האלה היו דרושים 15
 חודשי-התכתבות, והתושבים האמינו,
 לתומם, כי אחרי סחבת כזו — תבוא יר-
 גאולה במהרה.

גם לא בשנת בחירות. עברו שלוש
 שנים תמימות, וכלום לא קרה. הגשם
 המשיך לסחוף חול, הצינורות החשופים
 המשיכו להתפוצץ, והטיטול עבר מידי ראש-
 העיר לידי סגנו, ישראל פינברג, בנובמבר

„פלסמין - שיחרור וחופש!"
 שרים הפידאיון של אל-פתח,
 שעה שהם מתאמנים בנשק.
 עצם הנהגתו של יאסר ערפאת, המתציב בראש אנשי, הופכת את הסיסמה למציאות!

„כמו במכסיהו!"
 אביועאמר אמר לשליפר, ל-
 זבריו, שמאבקם של הפידא-
 יון בישראל מזכיר את מאבקו של הגנרל-השוודד סאפאטה במכ-

● **עצם העובדה שאירגון-הטרור נמצע**
 מלוקט בשיטות-המתחרת המקובלות, ונש-
 אר בכראמה כדי „להתנגש עם כוח עדיף
 ומכריע במקום לברוח להרים" — בא משום
 שהערכים רצו לכפר על עשרים שנות תבר-
 סה ערביות, שהביאו לספקנות-עצמית בק-
 רב הטלסטינאים. „הפלסטינאים היו צריכים
 להיחשב שעריבי יכול למיתקפה ישראלית."
 מצד אחר, מעלה שלייפר שורה שלימה
 של טענות והאשמות חמורות מאד נגד
 ישראל. הוא שם אותן, ברובן, בפיו של
 אבו-עאמר וייתכן אף שנלקטו מדבריו של
 מפקד פתח שפורסמו במקומות אחרים.
 כך, למשל, מאשים שלייפר דרך מפקד-
 הפתח את ישראל ברצח שני מפקדי-חבלנים,
 הקאסיטן עומאר אבו-ליליה והקאסיטן מוח-
 מד סמארה, אשר ישראל טענה, לדבריו,
 „שהתאבדו בתאיהסוהר שלהם — שעה

שלמעשה סתם נרצחו".
 כן מנסה שלייפר להכחיש את ההודאות,
 שמוסרים החבלנים הנתפסים:
 „ישראל מאשימה צעירים פלסטינאיים
 רבים, שהם שייכים לאי-ג'ון שלנו", אומר
 אבו-עאמר, לדברי שלייפר. „הם התרגלו
 לעצור ולהתעלל בסתם אנשים, על-סמך הני-
 חה זו. בעיקבות מעצרים אלה הם מביאים
 הודאות מזורות ביותר, המשמשות את מס-
 עות-התעמולה העיתונאיים של ישראל. זהו
 אחד מאמצעי-הלוחמה הפסיכולוגיים הבסי-
 סיים שלהם, במאבקם באל-פתח".

★ ★ ★

הכריגאדה המוסלמית

ט ענה אחרת, בפיו של אבו-עאמר,
 היא, שהעולם המוסלמי — הלא-ערבי —

העיר, אבל יעילותו וערך-הבטחותו לא
 השתנו.
 זיתונה קיבל מיכתב ממחלקת הנטיעות
 של העירייה, בו נאמר לו כי „אנו בודקים
 אפשרות בצוץ מעשי של פס הירק ברחוב"
 כס, ומקוים שחוך מספר שבועות נענה לך
 תשובה בנוון.
 מיובן, ששום תשובה כזו לא הגיעה.
 הקיץ עם האבק שלו חלק, והחורף שוב
 התקרר. זיתונה — קצת יותר עייף יותר
 מאוכזב אבל לא פחות עקשן — התיישב
 השבוע לכתוב מיכתב נוסף לראש-העיר.

1964 הודיע לזיתונה, כי „האדריכל ליפא
 יהלום נתבקש להכין תוכנית לפס הירק,
 ואנו מקוים שלקראת העונה הבאה יוכלו
 להתחיל בסידורו".
 העונה חלפה — ושוב כתב זיתונה
 מיכתב, הביע את התקווה שבהיות זו שנת
 בחירות (1965), תקויים ההבטחה. הפעם
 בישר לו פינברג, כי „העברתי את בקשהך
 למר ד. טבצ'ניק, סגן ראש-העירייה המטפל
 בנוון. כפי שידוע לי נעשו כל ההכנות
 לסוור פס הירק במקום זה, ומכנינים את
 זה למיכרו".